

MAGAS-TÁTRA

2016. július 16-23.

Élménybeszámoló 2.

A TERV:

július 16. (szombat)

utazás vonattal: Budapest – Kassa – Poprád – Csorba-tó
Csorba-tó (1325m), csomagmegőrző – Magisztrálé – Poprádi-tó – Tengersizem-csúcs alatti menedékház (2250m)

július 17. (vasárnap)

menedékház (2250m) – Tengersizem-csúcs / Rysy (2500m) – Halas-tó / Morskie Oko (1395m) – Tengersizem-csúcs / Rysy (naplemente, telihold, napfelkelte) (2500m) – menedékház (2250m)

július 18. (hétfő)

menedékház (2250m) – Poprádi-tó – Csorba-tó (1325m), csomagmegőrző
Ótátrafüred (990m), csomagmegőrző, közért – Nagyszalóki-csúcs (naplemente, "teliholdas" panoráma, napfelkelte) (1452m)

július 19. (kedd)

Nagyszalóki-csúcs (1452m) – Ótátrafüred (990m), csomagmegőrző, közért
Ótátrafüred (990m) – Tarajka / Hrebienok – Zámkovszky menedékház (1475m)

július 20. (szerda)

Zámkovszky ház (1475m) – Tarajka – Ótátrafüred (990m), busz
Javorina (1000m) – Jávör-völgy – Kis-Nyereg-hágó / Sedialko (2378m) – Téry ház – Zámkovszky ház (1475m)

július 21. (csütörtök)

Zámkovszky ház (1475m) – Téry ház – Vöröstorony-hágó / Priečne sedlo (2353m) – Hosszú-tavi ház / Zbonicka – Nagy-Tarpatak (1350m) – Zámkovszky ház (1475m)

július 22. (péntek)

Zámkovszky ház (1475m) – Nagy-Tarpatak (1350m) – Hosszú-tavi ház / Zbonicka – Rovátka-nyereg / sedlo Prielom (2290m) – katlan (2130m) – Lengyel-nyereg (2200m) – Kis-Viszoka / Vyhoná Vysoka (2429m) – Lengyel-nyereg (2200m) – Sziléziai ház (1670m) – Tarajka / Hrebienok (1285m) – Zámkovszky ház (1475m)

július 23. (szombat)

Zámkovszky ház (1475m) – Rainer kunyhó – Tar-pataki vízesés - alsó vízesés - Tátraerdőfalva (915m) – Lomnic – Tar-pataki vízesés – Rainer kunyhó – Zámkovszky ház, (1475m), csomagok összeszedése – Tarajka – Ótátrafüred (990m)
utazás vonattal: Ótátrafüred – Poprád – Kassa – Budapest

A TÚRA:

július 20. (szerda)

Négy óra. Kata telefonján megszólal az ébresztő: Bach:Hegedű és oboa verseny III. tétele. Már mindenki ébren van a tetőtérben, csak ő alszik még. Botorkálva keresem a telefont a sötétben.

Mire megtalálom elhallgat. Katát is sikerül nagy nehezen felébreszteni, viszont Jenő meggondolta magát. Inkább visszafekszik, helyben reggelizik és a Téry ház felől indul el velünk szemben. Majd a hágón találkozunk.

A tervezett fél öt helyett csak háromnegyedkor indulunk, de Katával gyorsan lehet menni, így nem probléma. A ház előtti tisztás még erős szürkületben van, az erdőben pedig majdnem teljes a sötétség. A nagy csendben csak a patakok zúgnak mindenfelől. Közben lassan pirkad. A Tarajka után a felhők alját már narancssárgára festik a felkelő nap sugarai. Füredre érve teljesen kivilágosodik. Jók vagyunk, csak tíz perc múlva lesz hat.

Hat után begördül a busz. Leülünk a bal oldalra a csomagokat pedig jobbra tesszük. Eljött a reggeli ideje, megkezdem a „kirakodást” a kanyargós úton. Egy erős bal kanyar és egy fejes a zsák mellé, majd a jobb kanyarban sikerül visszajönni. Nem egyszerű, de kihalászom a reggelit, amit kényelmesen tudunk enni. Szerencsére a korai órákban kevesen vagyunk, ezért nem baj, hogy ketten (plusz a csomagok) négy helyet foglalunk el. Később erdei munkások szállnak fel, de így is nagyrészt üres marad a busz.

Javorina. Hétkor érkezünk és rögtön útnak is indulunk. Ebből az irányból még egyikünk sem ment a gerinc felé. Az elején széles a völgy. A folyó mellett széles, zúzalékos erdei kocsit. Talpunk alatt minden lépésnél megcsikordulnak az apró szemű zúzalékkövek. Hamar elérjük az első elágazást, ahol balra a Hátsó-rézaknák-völgyön keresztül lehet eljutni a Kopa-nyereghez és tovább a Fehér-tóhoz. Mi jobbra vesszük az irányt a Jávor-völgybe. Közben a hegyek felett folyamatosan jönnek-mennek a felhők. Ezekből ugyan nem lehet eső, de ha összeállnak, akkor ismét vizitúrán leszünk. Egyelőre bizakodom, mert nem érzem, hogy elázhatunk. Kicsit később cseperegni kezd, de egy perc alatt abba is hagyja.

A széles, kavicsos erdei út közben földes szekérúttá változik és elkezd felfelé kúszni a völgy oldalában. Később szinte észrevétlenül fogy el és változik gyalogos ösvénnyé. Egy-két kisebb földcsuszamláson átkelve, dús aljnövényzetű, viszonylag ritka fenyvesben vezet az utunk. A terület meglehetősen vizenyős. Végestelen-végig páfrányok láthatók, a vízmosások környékén pedig rengeteg útilapu, és friss mohától zöldellő kövek, fatönkék. Még egy-két kaptató és elérjük a törpe fenyőket. Most már majdnem kilátunk a fák felett. Ismét találkozunk a korábban „elhagyott” patakka. Itt már jóval keskenyebb, mint lejjebb volt, viszont annál sebesebb. Rövidesen kitisztul a terep és a fenyők lassan bokor méretűvé zsugorodnak. Utána a keskeny völgy egy dús fűvű legelővé változik, amelynek az alján rohan a fehér habú hegyi patak, körben pedig sötétben meredeznek a jóval 2000m fölé nyúló csipkés sziklagerincek. Mesésen szép helyre érkezünk. A felhők továbbra is jönnek-mennek. Egyik pillanatról a másikra teljesen elborítják a hegyet.

A tízórai után egy kis fahídon átkelve folytatjuk utunkat. A kanyargós ösvény hamar egyre meredekebb lesz, a lankás részek ritkúlnak. Az egyik vízfolyás kövein lépdelve csobbanás, majd Kata „sikolya” hallatszik mögöttem. Ő sem úszta meg a vizes bakancsot.

Hamarosan a fű egészen megritkul, helyét a kövek veszik át. Gyorsan emelkedünk. Alattunk az egyik mellékvölgyből kicsit vijjogáshoz hasonló hangot hallok, de hiába meresztem a szemem a levegőbe, nem látok semmit. Az egyik kis ormon Kata észrevesz egy zergét. Szép példány.

Az út ismét változik, már a sziklákon mászunk. Helyenként nyoma sincs járt útnak. Már jóval 2000m felett járunk. Alattunk mélyen terül el a Jávor-völgy. Időnként a felhőkben vagyunk, időnként teljesen kitisztul. Kata kicsit aggódva nézi a néha vastagodó szürke gomolyagot. Próbálom megnyugtani, hogy két óra előtt nem fog esni és még csak dél körül jár az idő. Ekkor jön a kérdés: és a felhőkkel megbeszélted már? Hát ez váratlanul ért... Gyors fohász a felhőkhöz. Remélem, értenek magyarul és meg is hallgatnak.

Bizakodva indulunk tovább. Már nem lehetünk messze. Ekkor felnézünk és kb. 10m-rel a fejünk felett megjelenik Jenő alakja a hágó tetején a boldogságtól magasba emelt karokkal. Ilyen pontosan azóta nem találkoztam senkivel, hogy elterjedtek a mobil telefonok. Iszunk Kata áfonyás csúcs-pálinkájából, elkészítjük a csoportképet, megesszük a csúcs-csokit és eljárjuk a csúcstáncot.

Elkezdünk ereszkedni a déli oldalon, a láncokon a Téry ház felé. Fél kettő körül érkezünk meg a házhoz, ahol ebédszünetet tartunk. Idő közben a felhők megritkultak és elvékonyodtak. Mivel

esőnek nyoma sincsen, kényelmesen bámészkodva ereszkedünk alá a Kis-Tarpataki-völgybe. Még a hegyoldalban Kata megmutatja a kedvenc meditatáló szikláját, ahonnan lábunkat a „mélybe” lógatva gyönyörködhetünk a pompás kilátásban.

Négy órára már vissza is érünk a Zámkovszky házba. Ilyen korai érkezésünk sem volt még. Beszélgetés, fürdés, csomagolás, vacsora és a következő napi túra megbeszélése: Hosszú-tavi menedékház – Rovátka-nyereg – Lengyel-nyereg – Kis-Viszóka-csús – és vissza a Sziléziai ház felé. Mivel az esős idő miatt meg kellett változtatni az eredeti terveket, holnap lesz a leghosszabb és legnehezebb túranapunk (tizenkét órára becsülöm). Az idő jónak ígérkezik, de azért nem árt megkérni Péter bácsit, hogy legalább szombaton késő délutánig tartsa vissza az esőfelhőket. Így még a Nagyszalóki-csúcsra is fel tudunk menni éjszakára. A következő hosszú túra és a mai korai kelés miatt is korán fekszünk (még villanyoltás előtt). – Bár villanyoltás többször is volt az este. Igaz, ezt nem tervezték, a generátor rosszkodott. Egész este azt szerelték.

Holnap relatív korán kell majd indulnunk, jó lenne hét után.

július 21. (csütörtök)

Ismét napos reggelre ébredünk. Kelés, reggeli, indulás... helyett a személyzet kissé elaludt. Hét órakor még semmi, pedig már mindent elő kellett volna készíteniük és osztaniuk kéne a reggelit. Negyed nyolc után kezdenek mozgolódni. Úgy látszik, hogy este eléggé sokáig tarthatott, mire rendbe rakták a generátort és elvégezték a mosogatást és egyéb tennivalókat. A reggelit csak fél nyolc felé kezdik osztani. Mindenki kap, csak Jenő nem. Hosszú idő után végre ő is hozzájut.

Óhajom teljesül, hét után indulunk... Persze jóval hét után: kb. fél kilenckor. Hát ez az indulás nem sikerült tökéletesre. Cserébe lefelé találkozunk azzal a párral, akik vasárnap késő délután a legnagyobb esőben érkeztek a Tengersizem házba. Ők a Vöröstorony-hágót célozták meg.

Jó az idő, kicsit késő is van, ezért már sokan jönnek szembe, felfelé az úton. Ahogy átkanyarodunk a Nagy-Tarpataki-völgybe kicsit kevesebben lesznek. Megvan a pozitív hatása, hogy ebben az irányban jóval többet kell menni a menedékházig. Keresztezünk egy kis vízfolyást, aminek a kellemes, hús vizével frissítjük fel magunkat. Igazán jó ízű.

Alig van felhő az égen, a nap egyre erősebben süt. Elő kell vennem a sapkám, de most nem a csípős szél, hanem a nap ellen. Később, ahogy a völgy végi szoros felé közeledünk az út menti sziklafalon egy újabb vízfolyás. Rövid, hűsítő szünet. Bevizezem a sapkám is. Hiába, elszoktam ettől a nagy melegtől az elmúlt napokban.

Elérjük a Hosszú-tavi menedékházat, ahol sok a vendég. A ház mellett, egy árnyékos, szélvédett helyen tartunk egy késői tízórai szünetet, hogy legyen erőnk felkapaszkodni a Rovátka-nyeregbe.

Ahogy közeledünk a nyereg felé, egyre jobban ki tudjuk venni az embereket a sziklákon. Messziről nézve úgy tűnik, hogy sokan vannak, főleg a korábbi napokhoz képest. Még a végén sorba kell állni, hogy feljuthassunk. A kikövezett ösvény átvált a puszta sziklára és szerpentinezve halad tovább. Az első kanyartól nem messze van egy hatalmas hófolt. Az út melletti kőfolyamon átkelve tartunk is egy kis hógolyó edzést. Kata innen az ösvény helyett egyenesen, a sziklákon keresztül veszi célba a nyeret. Én visszakapaszkodom az ösvényre, ott könnyebb menni. Vagy nem. A sziklák sok helyen lekoptak, simák, csúszósabbak, kerülgetni kell az embereket. Végül várakozás és sorban állás nélkül jutunk fel. Gyönyörű kilátás fogad a nyereg túloldalán is és egy nem túl hosszú, de stabilan álló sor. A láncos-ácskapcsos rész nem mindenkinek megy könnyen. Összesen, több lépcsőben talán tíz percet kellett várunk. Ez még elviselhető. Pár méter láncos szakasz után jutunk el az „ácskapcsokig”. Itt egyszer-kétszer nekem is elég nagyot kell lépnem. Nem csodálom, hogy nem mindenki vette könnyen ezt az akadályt. Utána már a sziklába kapaszkodva ereszkedünk alá a Fagyott-tó (Zamrznuté pleso) kőomladékkal borított katlanába. A katlanban ismét egy hófolton visz keresztül az út. Remek alkalom egy újabb hógolyózásra. Állítólag pár turista már csúnyán néz ránk. Hiába is akarják, ilyen magatartással biztosan nem vesszük be őket a csatába. Ez után egy rövid kaptató és már fent is vagyunk a Lengyel-nyeregben. Gyönyörű. Ennél a körpanorámás helynél nem is találhattunk volna jobbat a kicsit megkésített ebédünkhöz.

Induljunk a csúcsra! Jenő még bizonytalan, hogy fogja-e bírni, de Kata egy pillanat alatt meggyőzi, hogy most van itt, az idő is kitűnő, most kell feljönnie. Akkor mehetünk! Jenő elől van, de nem látom. Katát látom. Ismeri az utat, tehát utána megyek. Hamar kiderül, hogy ismeri, de nem használja. Nem baj, egyelőre a sziklákon is könnyű menni. Egészen addig, amíg Kata egy olyan szükületbe nem ér, ahol még hátizsák nélkül sem biztos, hogy fel tudnék menni. Itt az ideje, hogy megkeressem a jelzett utat. Szerencsére nem messze tőlem megpillantom Jenőt. Akkor ott van az út is. Ahogy fölfelé haladunk a jelzett út időnként eltűnik, és sziklákká változik. Majd hipp-hopp a sziklákból hegycsúcs lesz. A felhők magasan felettünk úszkálnak az ég kék vizében, a levegő egészen tiszta. A völgyek fölött, Észak felé még a távoli lengyel hegyvidéket is látjuk.

Itt egy lengyel család készít rólunk csoportképet. Kata szeretne még egy képet a kedvenc szikláján ülve, de az jelenleg foglalt, várni kell. Jenő előre indul, majd utolérjük. A kilátás csodás, az idő gyorsan telik. Közben a csúcs alatt nem sokkal észreveszünk egy sziklával körbe rakott bivak helyet. A szikla felszabadul, Kata elhelyezkedik, jöhet az egyéni csúcsfotó. Meg is van, indulunk lefelé. Menet közben Kata tart egy gyors sziklamászó tanfolyamot. A meglepetés a Lengyel-nyereg alatti láncos szakasznál következik. Kata kijelenti, hogy az előző sziklamászás után már nem ér láncot használni. Elindulok anélkül. Nem is nehéz. Alatta a kikövezett úton már könnyen járható a Felkai-völgy, gyorsan haladunk. Fél hat előtt járhat az idő, amikor két lány jön velünk szemben közepes hátizsákokkal, matracokkal. Ilyenkor már biztosan nem Lysa Polanára indultak. Sokkal valószínűbb, hogy a Kis-Viszokán fognak bivakolni.

Jenőt még a Felkai-tó fölötti szerpentinon utolérjük. A Magisztráléhoz érve a Sziléziai ház felé veszi az irányt, egy korsó jó hideg sör lebeg a szeme előtt. Ez sajnos így is marad, mert az orra előtt bezárják a büfét. Ennek ellenére nem keseredik el. Szüksége is lesz még a kitartásra, mert a Zámkovszky ház innen kb. két és fél órányi gyaloglás lehet, és csak akkor kapja meg vacsoráját, ha időben megérkezik. Jenőtől rövid időre búcsút veszünk, mert Katával még van egy kis kitérőnk: le kell mennünk Füredre bevásárolni. „Felvesszük a rendelést” Jenőtől is és indulunk. Emlékeim szerint a kalauzidő egy óra. Ha sietünk, még elérhetjük a főúton a hét óráig nyitva tartó közértek egyikét. Tényleg siettünk, de csak negyed nyolc után érjük el Ótátrafüred szélét. Még szerencse, hogy tegnapelőtt végigjártuk a belvárost az új esőkabátom után, ugyanis a sikló közelében láttunk egy közérteket, ami nyolcig tart nyitva. Nem gondoltam volna, hogy még szükségünk lehet rá.

Bevásárlás után a sikló alsó végállomásánál lévő Szeplőtelen Fogantatás templom mellett tartunk egy rövid elő vacsorára a nyírfák alatti egyik padon, hogy túléljük a hátra lévő utat a házig. Eddigre már rég felhasználtuk a Lengyel-nyeregben elfogyasztott ebéd által adott energiát. Utána következett a már szinte szokásos esti séta: Füred – Tarajka – Zámkovszky ház.

Nem igen akarunk nyolc eurót költeni egy huszonöt perces útra a Tarajkáig, ami gyalog sem tart háromnegyed órát. Persze, ha akarnánk sem tudnánk siklózni, mert az utolsó már rég elment (hét órakor). A korábbiaktól eltérően viszont most nem esik az eső. Ezen az útvonalon ez egészen szokatlan jelenség.

Háromnegyed kilenc után érkezünk meg. Jenő az „étteremben” ül és fülig ér a szája. Éppen befejezte a jól megérdemelt vacsoráját. Kis híján teljesen rózsaszínben látja a világot. Már „csak” a térde fáj. Az viszont annyira, hogy le is mondja a következő napi túrát, inkább csak a környéken fog sétálni. Kár, pedig délelőtt csak egy rövid programunk lesz.

Az idő stabilan esőmentes és a korábbi információk illetve a helyszínen szerzett tapasztalatok szerint a TANAP nem törődik túl sokat a bivakolókkal: tehát semmi akadálya, hogy az eredeti ötletet most megvalósítsuk és Nagyszalóki-csúcson töltsük a következő éjszakát.

Először a szokásos fürdés – még villanyoltás előtt – utána egyezkedés a személyzettel. Lemondom a péntek éjszakát két főre, de megnyugtatom őket, hogy egy ember még marad. Így azt is megengedik, hogy szombaton délig otthagyjuk a felesleges csomagjainkat. Elszámolni majd péntek reggel fogunk. Most végre jöhet a vacsora és az előkészület a következő napra.

július 22. (péntek)

Igaz, hogy a délelőtti túra nem lesz hosszú – ez az utunk a Vöröstorony-hágóra vezet – de a Nagyszalóki-csúcs tervezett délutáni „megmászása” miatt ma is korán kell indulnunk: fél hét előtt már úton vagyunk. Ismét élvezhetjük az erdő csöndjét, az utakon még senki sincs, a nap sem süt be a teljesen Kis-Tarpataki-völgybe, mindössze a Közép-orom sziklagerincére. Később, a völgy fölötti oldalban ismét megállunk Kata kedvenc meditáló szikláján egy időre és megvárjuk, amíg a felkelő nap sugarai minket is elérnek.

Nyolc órára érünk a kihaltan tűnő Téry házhoz. Most nem állunk meg, majd a hágó tetején tartunk tízórai szünetet. Továbbra sem találkozunk túrázókkal, a távolban mindössze egy hegymászó csapat araszol némán a Téry-csúcs / Pysny stít irányába. Időnként a mormoták füttyögése visszhangzik az egyébként csendes katlanban.

Gyorsan elérjük a hágóhoz vezető út szikláit. Itt már van pár vetélytársunk, de könnyedén megelőzzük őket, többek közt egy láncokkal küzdő versenyzőt is. Ekkorra Kata már jóval fölöttem, zerge módjára szökell a sziklákön, távol a kijárt úttól. De rendes, időnként vár, megnézi megvagyok-e még. A tegnapi figyelmeztetés után én is a sziklákba kapaszkodva mászom, a láncokra már rá sem merek nézni. Egy helyen viszont nem tudok átjutni a sima falon, használnom kell az ott lévő ácskapcsot.

Felérek a hágóra. Kata ugyanúgy fölöttem van, mint korábban, csak most már a sziklafal egyik párkányán. Könnyen fel lehet kapaszkodni, így én is felmászom. Innen tényleg pazar a kilátás! Keleten a Lomnic tömbje által határolt Öt-tó völgyének alsó részét, a Kis-Tarpataki-völgynek felső részét, Nyugaton pedig a Nagyszalóki-csúcs tömbje által határolt Nagy-Tarpataki-völgy felső részét láthatjuk madártávlatból.

Lefelé indulva szinte rögtön egy magyar, később egy idősebb szlovák párral találkozunk. Köszönés után váltunk pár szót. A férfi Franz-ként mutatkozik be, poprádi, és hamar kiderül, hogy a társaival együtt ő építette ki a láncokat a Vöröstorony-hágóban. Különleges helyeken mindig lehet találkozni különleges emberekkel!

Kicsit csúszásban vagyunk, ezért Kata javasol egy rövidítést, ahol el lehet kerülni a Hosszú-tavi menedékházat és legalább fél órát nyerhetünk. A következő kőfolyás szikláin leereszkedünk az alattunk csörgedező Nagy-Tar-patak zergék által járt völgyébe. A csapáson már gyorsan haladunk. Rövidesen el is érjük a menedékháztól érkező kék jelzést. A Nagy-Tarpataki-völgyben már nem sokat nézelődünk, inkább igyekszünk vissza a házba. Az óriás-vízesés után Kata ismer egy másik rövidítési lehetőséget: ott kezdődik az az ösvény, ahol a serpák is járnak. Ezzel ugyan legfeljebb öt percet nyerhetünk, viszont egy remek, csöndes utat ismerünk meg, amin ki lehet kerülni a tömeget. Fél egyre meg is érkezünk a házhoz.

Jenő vajon hol lehet? Egyeztettük a tervet, de nem beszéltük meg pontosan, hogy mikor és hol találkozunk. Nem is kellett. Tíz percen belül ő is megérkezik. Ebédelünk a padlásszobában, majd találkozó a személyzettel. Elvileg már reggel óta várják, hogy rendezzem a számlát. Még egyszer rákérdezek a csomagokra, továbbra sem probléma, hogy itt hagyjuk a feleslegeseket szombat délig. Átcsomagolunk és felkészülünk a délutáni túrára. Jenő a házban éjszakázik, a csúcstámadást nem meri bevállalni. Megbeszéljük, hogy reggel a házból indul velünk szembe és majd út közben, a Magisztrálén találkozunk.

Három óra körül indulunk, Jenő a ház előtt búcsúzik tőlünk. Irány a Nagyszalóki-csúcs! Természetesen a csöndes serpa ösvény felé kanyarodunk. A vízesésnél azután következik a tömeg. A Tarajkánál nyugatnak fordulunk és az egykori sípálya szélén lévő jelzetlen ösvényen indulunk felfelé. Visszanézve még később is látom, hogy páran nagyon néznek minket. Remélem nincs köztük TANAP-os. Sajnos az ösvényt egy kicsit már benőtték a növények. Ez főleg följebb lett kellemetlen, ahol a fenyőágak között és alatt kellett bujkálni. Nagyjából fél óra után érjük el a jelzést. Kisöpröm a nyakamból a fenyőtuskéket. Hát ez húzós volt, de így is megérte.

Innen széles út vezet a felfelé. A szerpentinező út időnként eléri a hegygerincet, ott fordul vissza. Ezekből a kanyarokból varázslatos kilátás nyílik a lenti világra: az elsőből a Tarpataki-völgyet csodálhatjuk a vízeséstől majdnem a Tátrai körútig, a harmadikban pedig már a Nagy-Tarpataki-völgy fölött vagyunk úgy 600m-rel. Ekkorra a Poprád széles völgye a Tátra messzire

elnyúló, lankás lejtőivel együtt már jócskán alattunk kerül el. Hamarosan találkozunk Kata „rokonaival”, a zergékkel.

Ekkorra a Tátra fölött megtelepedett egy vékony, de a magasabb csúcsokat beborító, stabil, szürke felhőréteg. Az idő múlásával fölöttünk a felhőtakaró ugyan csak kis mértékben, de fokozatosan vastagszik és sötétedik. Viszont továbbra sem veszélyes. Persze a sötétedésben az játssza a főszerepet, hogy ahogyan mi kapaszkodunk felfelé a hegyen a Nap úgy (vagy egy kicsit gyorsabban) ereszkedik alá az égbolt velünk szemben lévő, a hegyek által takart felületén. A szél erősödik, a levegő gyorsan hűl, így menet közben kezdek szélvédett hálópályákat keresni.

A „Kis-Szalóki-csúcs” (a térképeken Királyorrként található) nem sokkal a felhő alatt van. Úgy döntünk, hogy felmegyünk a csúcsra és ott tartunk még egy felhővizsgálatot. Ahogy feljutunk a „fellegekbe”, a hőmérséklet igen gyorsan kb. öt fokot esik. Ez persze nem jelenti azt, hogy hátizsákkal a hátunkon fölfelé kapaszkodva fáznánk.

A csúcsra érve megnyugtatóan változik az idő. A felhők időnként felszállnak, időnként eloszlanak és a távolban nincs komoly utánpótlásuk. Felöltözünk és keresünk egy megfelelő kilátással bíró étkezőt a vacsorához. A csúcs északi oldalán találjuk meg. Kényelmes, enyhén szélvédett és mélyen lent zöldell a Nagy-Tarpataki-völgy aljában a fehéren habzó patakkal. Vacsora közben a felhők jönnek-mennek. Általában ritka ködként vesznek körül bennünket. Azután egyszer tejfölként borít be mindent, egyszer hatalmas lyuk tátong rajta, amin keresztül a közelben a hegyeket vagy hegycsúcsokat, északra pedig Lengyelország felett a lebukó nap fényével narancssárgára festett hasú felhőket látni. Pár pillanat múlva a Gerlach felől érkező újabb adag felhő bukik át a Nagyszalóki-csúcs mögötti gerincen, hogy újból homályos köddel öleljen körbe minket.

Vacsora után már erősen szürkül, ideje megkeresni a lakosztályunkat a sokcsillagos szállodánkban („Millionstar Hotel”). Hogy ez pontosan hány csillagot jelent azt nem tudjuk, állítólag csak később fogják kigyújtani azokat. A megfelelő lakosztályt a csúcstól kb. harminc méterre, nyugatra találjuk meg. Kata eddigre már kicsit morcos, hogy nekem semmilyen hely nem jó és még ezt is elkezdem átépíteni. Hihetetlen, hogy milyen helyeken lenne képes aludni. A többire én azt mondtam, hogy még ülve sem lehet ott elférni. Átépítés közben egy nagyobb követ eltakarítok a bejáratból. Odébb dobom az apró kavicsokra. Csikorgást hallok, majd erős füstszag csapja meg az orromat. Ez a hegy kovaköből van.

A kiválasztott hely egyébként ideálisnak mondható: a bő fél méter magas falakat délnyugati oldalról a gerinc sziklái alkotják, északról és északnyugatról egy-egy nagy szikla véd minket. A keskeny, kb. fél méter széles bejárat északnyugat (Nagy-Tarpataki-völgy) felől nyílik a hálószoba alsó részén.

Nyugati szél lévén a falak szintje alatt teljesen szélvédett helyen vagyunk. Bevackoljuk magunkat és innen gyönyörködünk a kilátásban. Közben még tovább hűlt a levegő. Az orrom is egészen hideg. Szerintem nem lehet több mint öt fok.

Persze a természet nem adja magát könnyen. Sokáig kell várni, mire a folyamatosan vékonyodó, jövő-menő felhők között viszonylag jól ki lehet látni, de egyszer csak kristálytisztá lesz az idő. A Nagy-Tarpataki-völgy úszik holdfényben, ragyognak a csillagok – élükön a Sarkcsillaggal. A Poprád völgye fölé húzódott felhőtenger tetején pedig a telihold hideg fehér fénye szikrázik.

július 23. (szombat)

Négy óra. Kata telefonján ismét megszólal Bach Hegedű és oboa versenye. A hálószobából a Lomnic tömbje mellett éppen a horizont keleti részére látunk. A lefelé enyhén világosodó, szinte daloló mély lila égboltot vékony vörös vonal választja el a hallgatag hegyek fekete tengerétől.

Még minden néma. Viszont negyed öt után már van némi mozgolódás a csúcson. Két szlovák srác érkezett. Egy órakor indultak Füredről hogy megnézzék a napfelkeltét. Az egyik barátnője még úton van. Kata még lustálkodik, majd jön, ha már kel a Nap.

Fokozatosan világosodik, de még a Hold is magasan jár. A Chopok irányában lassan rózsaszín fátyollá változnak a szürke felhőfoslányok, majd a Lomnic tömbjétől nem messze megjelenik a völgy fölötti párában a Nap vékony, vörös sarlója. Itt az idő Katát felkelteni.

Már látni a teljes Napkorongot. Sugarai vöröses színűre festik a Nagyszalóki-csúcs szikláit és a Gerlach csúcsát. A messzeségben az Alacsony-Tátra fölötti párán homályos piramisként rajzolódik ki a Nagyszalóki-csúcs árnyéka.

Egyszer csak nyugat felől egy fekete múmia közeledik a sziklákon ugrálva. Ja, nem. Csak Kata érkezett meg a hálósákjában.

A napsugarak egyre erősebbek, de a szeles csúcson még sokáig csak gyengén érezni a hatásukat. A völgy fölötti pára viszont már ettől is lassan oszlani kezd.

A reggelizéshez egy a Poprád völgyére nyíló étkezőt választunk. Mire végzünk, a Nagy-Tarpataki-völgy és a fölötte lévő katlan is napfényben úszik. Összecsomagolunk és háromnegyed nyolc előtt indulunk.

A „Kis-Szalóki-csúcs” alatt is látunk bivakolókat. Jó ütemben haladunk lefelé. Az idő múlásával egyre erősebben süt a Nap és egyre többen jönnek szembe. Fél tízre érjük el a Magisztrálét. Negyed óra alatt eljutunk a Tarajkáig, majd újabb negyed óra az Óriás-vízesés. Már tíz óra van és Jenő még sehol, pedig szeretnénk kikerülni a tömeget a serpa ösvényen keresztül. Amint elérjük az ösvény elejét, Jenő megjelenik a kanyarban. Az ösztönök ismét jól működtek. Innen már hárman megyünk a Zámkovszky ház felé.

Ebédelünk, összecsomagolunk és elbúcsúzunk a háztól. Jenő a fájós térdével már csak a sikló felé vállalja gyaloglást, így Katával ketten vágunk neki utolsó túránknak, most már teljes felszereléssel.

A Nagy-Tarpataki-völgy aljában a Rainer kunyhó felé kanyarodunk és a patak mellett megyünk tovább. A korábbi esőknek köszönhetően a vízesések még mindig pazar látványt nyújtanak. Később lankássá válik a terep, a vadul zúgó patak is megszelídül, és kicsit kiszélesedve kanyarog mellettünk. Majd ismét egy meredekebb vad szakasz következik mielőtt a túra végén elérjük a Tátrai körutat és fél kettő után a villamosmegállót. Nemsokára jön, háromkor már Füreden vagyunk. Itt kell találkozunk Jenővel, aki negyed órán belül megérkezik a közértből. Amíg ő őrzi a csomagjainkat mi is gyorsan bevásárolunk.

A négyórás villamossal megyünk Poprádra, ahol rövid várakozás után fog jönni a kassai gyors. Kata szerint már előfordult, hogy késett a vonat és Kassán nem várta meg a csatlakozás, de bízunk a szerencsében. És a vonat tíz percet késik. Ez nem jelentős, még behozhatja. Átszállásra pedig menetrend szerint pont tízpercünk van.

Margitfalva. Jó tíz percet állunk. Most már kezd izgalmassá válni az út. Biztos ami biztos Sároskőszegen is több mint öt percet várakoztatnak. Eddig összesen huszonöt perc. Akkor sem létezik, hogy lekéssük a csatlakozást.

Negyed óra múlva begördülünk Kassára. A vonatunk még nem ment el. A késés fejében viszont tökéletes a szervezés. Mi érkezünk a peron egyik oldalára, a pesti gyors pedig a másik oldalon áll. Csak át kell sétálnunk és fent vagyunk. Lerakodunk az egyik fülkében és máris indulunk. Borzasztó meleg van, de a klíma nem működik. Átköltözünk egy termes kocsiba. A klíma ott sem működik, de a nagy tér miatt jobb a levegő.

Hidasnémeti. Mozdony és személyzet csere. Gyorsan megkeresem a kalauzt, hogy nézesse meg a klímát, mert nem működik. Ekkor megérkezik a féklakatos is. Ő ellenőrzi műszakilag a mozdonycsere után a vonatot. Megnyugtattak, hogy most már működnie kell, mert ellenőrizték és beindult. Így is lett, egyre kellemesebbé válik a levegő. Fél tíz után szállunk le a Keletiben. Fülledt meleg, városi szag. Megérkeztünk.